

НЕБЕСНА КРИЖИЦЯ

А хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде повік, бо вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне.

№ 8(88)
1.08.2020 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

ГОРА ПРЕОБРАЖЕННЯ

Щороку 19 серпня християни відзначають свято Преображення Господнього. Ця надзвичайна подія описана у Новому Заповіті у трьох Євангеліях. Незадовго до Свого Преображення Христос розповідав учням про наближення часу Його страждань на Голгофському Хресті задля викуплення людства. Він робив це для того, щоб зміцнити їхню віру: «**І сказав Він: «Мусить Син Людський багато терпіти, й відцураються Його старші та первосвященники й книжники, і вб'ють Його, але третього дня Він воскресне!»** (Лк. 9:22). Хоча апостоли розуміли, що Христос є Божим Сином, Помазаним Месією, вони не могли збагнути Його призначення, задля Якого Бог-Отець послав Єдиного Сина у цей світ. Адже учні Ісуса у своїх серцях очікували, що Месія має посісти як Цар у Єрусалимі та зробити Юдею наймогутнішою країною світу, звільнивши її від римської окупації. Петро особисто свідчив перед усіма про Ісуса: «**Ти є Христос, Син Бога Живого»**. Певного моменту апостоли вже стали ділити «портфелі» та вести суперечки щодо того, хто із них посіде ліворуч та праворуч престолу із Новим Правителем. Господь добре знав наперед про майбутнє розчарування Своїх послідовників, яке мало статися після арешту Ісуса, як вони зневіряться у Ньому після мученицької смерті на Голгофі. Для того, щоб утвердити віру апостолів та показати їм Свою майбутню славу у Небесному Царстві, Господь взяв із Собою трьох апостолів та піднявся з ними на гору.

Ця подія так описується у Євангеліях від Луки та Марка. Якось Господь сказав апостолам: «**Істинно кажу вам: Є деякі між присутніми тут, що не знають смерті, аж поки не побачать Царство Боже»**. Днів через вісім після цієї науки Ісус узав з Собою Петра, Івана та Якова та й зійшов на гору молитись. І як молився Він, то вигляд обличчя Його змінився, і одежа Його стала білою, блискучою. І ось два мужі розмовляли з ним, а це були Мойсей та Ілля. Вони, явившись у славі, говорили про смерть Його, якої Він мав зазнати

в Єрусалимі. А Петро та інші апостоли були обтяжені сном; а пробудившись, побачили вони славу Його та двох мужів, які стояли з Ним. А коли ці мужі розлучились з Ісусом, то Петро сказав до Ісуса: «**Наставнику, добре нам тут бути! Ми зробимо тут три намети: один Тобі й Мойсею один, а один – Іллі»**. І коли він це говорив, то з'явилась хмара та й осінила їх. І налякалися вони, як увійшли в хмару. І почувся ось голос із хмари: «**Це Син Мій любий, – Його слухайтеся!**» А коли цей голос пролунав, то залишився Ісус один...» (Лк. 9:27–36). «**А коли вони сходили з гори, то він наказав їм, щоб нікому не казали, що бачили, аж поки Син Людський з мертвих не воскресне. І вони зберегли це слово в себе, перепитуючись, що це є «З мертвих воскреснути?»** (Мр. 9:9–10)

Христос заборонив апостолам Петру, Івану та Якову розповідати про все, що вони бачили на горі Преображення аж до того моменту, коли Він має воскреснути з мертвих. Апостоли виконали Господнє застереження, однак ніхто із них не міг збагнути значення слів «**воскреснути із мертвих**». Для апостолів згадка про Славу Господню, у Якій Христос постав перед ними на горі, мала стати підкріпленням та вітхою у час тяжкої втрати на Голгофі. А яке значення може мати це свято для кожного християнина, та що ми можемо винести особисто для себе із Преображення Господнього? Адже Слово Боже важливо не тільки читати, але й досліджувати. Ісус говорив до народу: «**Дослідіть-но Писання, бо ви думаете, що в них маєте вічне життя, вони ж свідчать про Мене!**» (Ів. 5:39). Тому хотілося б дослідити духовний зміст, закладений Господом у цій події, та дізнатися, яке відношення вона може мати для життя вічного кожного із нас. За словами Ісуса, Преображення було видимим явленням Царства Божого у його силі. Для апостолів це була можливість, будучи на землі, побачити славу Небесного Царства. Змінився зовнішній вигляд Ісуса, його одяг став надзвичайно білим та осяйним, якого не може бути на землі. У момент преображення Господь дав можливість трьом апо-

столам побачити поєднання двох природ у Христі: Божественної та людської. Окрім того, поряд з Христом з'явилися два великих Божих помазаники Старого Завіту – Мойсей та Ілля. Ким вони були? Мойсей – Божий пророк, вождь, через якого Бог вивів єврейський народ із єгипетського рабства, дав через нього Божий Закон та уклав завіт із Ізраїлем. Бог особисто розмовляв із Мойсеєм та показав йому Свою славу на горі Синай, де пророк перебував протягом 40 днів. Господь сказав йому: «**... Ти не зможеш побачити лица Мого, бо людина не може побачити Мене і жити. ... Коли буде переходити слава Моя, то Я вміщу Тебе в щілині скелі, і закрию тебе рукою Своєю, аж поки Я перейду. А здійму руку Свою, і ти побачиш Мене ззаду, а обличчя Моє не буде видиме.»** (Вих. 33:20–23). «**І перейшов Господь перед лицем його, та й викликнув: Господь, Господь, Бог милосердний, і милостивий, довготерпеливий, і многомилостивий та правдивий.**» (Вих. 34:6).

Ілля був одним із наймогутніших пророків Старого Заповіту. Він звершував своє пророче служіння при-

близно в IX ст. до н. е. під час великого відступництва Ізраїля за царя Ахава. По молитві цього пророка Бог послав дощ після трьох з половиною років посухи, яка сталася через тяжкі гріхи боговідступництва та ідолопоклонства євреїв. Пророк Ілля також бачив велич Господню, перебуваючи на горі. Бог повелів йому стати на горі Хорив та очікувати. «**... Вийди, і станеш на горі перед Господнім лицем. Аж ось переходитиме Господь, а перед Господнім лицем вітер великий та міцний, що зриває гори та скелі ламає. Та не в вітрі Господь. Після вітру – землетрус, та не в землетрусі Господь. Після землетрусу – вогонь, і не у вогні Господь. Після вогню – віяння тихого вітру.»** (3 Цар. 19, 11–12). Саме у тихому подиху вітру і був Господь. Таким чином Бог явив Себе пророку Іллі. Як усе побачене на горі вплинуло на Іллію? Він, осягнувши усю велич та милість Господню, укріпився духом, подолав страх за своє життя перед нечестивим царем Ахавом і продовжував далі служити Богу. Згодом пророк Ілля був підхоплений Богом на вогняній колісниці і забраний на небо, не зазнавши смерті.

Що спільного між Мойсеєм та Іллею? Вони обидва пережили зустріч із славою Божою, перебуваючи на горі. Преображення Господнє, велич побаченої сили Царства Божого та блаженство від відчуття Божої присутності настільки вразило апостолів, що Петро сказав: «**Добре нам тут бути! Ми зробимо тут три намети...**». Кульмінацією Преображення Господнього стало явлення Слави Божої у вигляді хмари та безпосереднє звернення Отця Небесного до апостолів: «**Це Син Мій любий, – Його слухайтеся!**» (Лк. 9:35). Адже голос з хмари був саме у той час, коли з Ісусом вже не було ні Мойсея, ні Іллі.

Чому Преображення відбулося саме на горі? Підняття на гору завжди означало наближення до Бога та Його слави, усамітнення для молитви та віддалення від земної метушні (Ісус часто піднімався на гору помолитися, Мойсей перебував у Божій присутності на горі Синай). Преображення було також підтримкою для Ісуса перед Його хресною смертю, звісткою учням про те, що Христос мав страждати на хресті, а також Божим підтвердженням того, що Ісус був Його істинним Сином, Слово Якого потрібно виконувати. Хоч трое апостолів особисто чули розмову Ісуса з Мойсеєм та Іллею про смерть Христа в Єрусалимі, коли це трапилося, вони прийшли в розпач. Хоч вони бачили Преображення Господнє, чули Слово Боже, однак їх розум ще не преобразився.

Що означає гора Преображення для кожного із нас? Це наше близьке спілкування із Небесним Отцем та Господом Ісусом Христом, під час якого Дух Святий, неначе хмара, огортає нас, змінюючи наш плотський розум та преображаючи нас до образу Божого. Господь бажає, щоб ми не тільки раз на рік згадували про Його славне Преображення, а щоб ми кожного дня перебували у молитві та Божій присутності на горі преображення нашої душі та серця. Адже Ісус сказав: «**... Царство Боже не прийде помітно, і не скажуть: Ось тут, або: Там. Бо Боже Царство всередині вас!**» (Лк. 17:20–21). Бог бажає перебувати Своїм Духом Святим всередині кожного із нас та мати Свою оселю всередині наших сердець, тоді наші серця завжди будуть наповнені радістю, миром та блаженством Божої присутності.

Павліна Снівак

В рассуждениях о прожитой жизни мы всегда даём оценку, рассматривая прожитый путь человека на земле. Сегодня очень тяжело на сердце по причине разлуки с нашим братом Александром писать о его жизни. Но с другой стороны радостно, потому что в этой жизни есть то, что полезно, что перед Богом ценно. Он был моим другом, моим соратником в деле и в служении Богу. Мы много времени проводили, рассуждая о Господе. Слово Божье говорит о том, что Христос говорил – жаждающие идите и пейте даром. Господь говорил, что ищущие найдут. О брате Александре я хочу сказать, что он был в числе тех, кто искал и жаждал. Непрестанно он размышлял о Господе. Когда мы читаем Библию и смотрим на оценку в Библии жизни людей, например, книгу Царств, где по окончании царствования каждого царя даётся оценка жизни этого человека. Бог не упоминает, что он делал в повседневной жизни, сорокалетнее царствование царя может быть описано в одной-двух главах. Самый главный итог их жизни Библия подводит в одной фразе: или он служил Господу от всего сердца, или отступал и не служил Богу.

Некролог. Это то, что пишут о людях после их смерти. Часто упоминают о том, что и как этот человек делал, сколько всего сделал. Но перед Богом самое ценное – насколько этот человек жил Царством Божиим. Брат Александр жил Царством Божиим, он жил Христом, он жил в поисках воли Христа. Знаменательна его последняя статья о Небесном Царстве, о том, что у нас есть там жилище. Он постоянно об этом размышлял. Вскоре, через два дня после написания этой статьи, он ушёл в вечность. Я верю, что из всего, что он делал, мы сейчас не вспомним ничего такого – сажал ли он картошку, копал ли эту картошку, ходил ли на работу, но он останется в нашей памяти именно в тех моментах, когда он во имя Господа служил, делал добрые дела или совершал подвиги. Он останется в памяти многих людей тем, когда он во имя Господа шёл помогать им, или шёл проповедовать, или служил им. В нашей памяти, дорогие читатели, останутся его статьи, его труды, то дорогое слово, которое он писал в постоянной рубрике «Драгоценные истины Евангелия». Он всегда искал то ценное, чтобы поделиться с вами. Сегодня и я, главный редактор газеты и его друг, и вся наша редакция скорбим о нём, потому что для нас это большая утрата. Он был верный и преданный делу Божьему человек. Мы верим и утешаемся сегодня тем, что он, оставив эту землю, водворился у Господа. Он утешился, потому что написано: «И отрёт Бог всякую слезу с очей Его детей». Он в числе тех, которые утешаются Господом, так как он прожил жизнь, посвящённую Богу и всё время стреми-

НЕКРОЛОГ

Брат Александр (справа) с Кареном Исоян

лся к Нему. Я верю, что сегодня на небесах он встретит многих людей, которых он никогда не знал в лицо, но через свои труды, через свои статьи он влиял на этих людей, на их жизнь, на их судьбы. И я думаю, что там, когда уже всё будет открыто, он будет радоваться и понимать, осознавать всю суть того труда, который он совершал на земле.

Пусть Господь утешит и благословит всех его близких, и мы утешаемся тем словом, что он у Господа успокоился. Желаю всем благословения, и всегда помните, что наш жизненный итог – это не просто чёрточка между двумя цифрами на надгробном камне. Важно, чтобы в этой чёрточке была жизнь, посвящённая Богу, именно это ценно перед Господом. Желаю всем нашим читателям благословения и утешения. Я думаю, что труды брата Александра имели большое влияние на многих людей, так как он старался сделать сложные моменты Библии простыми, доступными для любого человека. Пусть Господь нас всех благословит. Желаю, чтобы мы последовали за Христом и впоследствии были со Христом в вечности. Аминь!

Карен Исоян,
главный редактор
газеты «Небесна криница»

С братом Александром познакомилась в 1995 году, когда стала приходить в церковь. Первое, что запомнилось, – Сашины песни, которые он пел под гитару на служениях. Пел очень искренне, от всего сердца. Просто сидеть и слушать было невозможно, обязательно все подпевали ему. Печатных сборников христианских гимнов тогда было очень мало, поэтому у Саши была личная рукописная тетрадь со сло-

вами любимых песен и аккордами к ним. Но он не только пел Господу, он жил для Него в полном смысле этого слова. С тех пор, как Саша поверил в Господа, Христос стал центром его жизни. Брат настолько любил Господа, что преуспевал везде. Он всегда говорил людям о любви Божьей, о прощении, о вечности в небесах. Очень любил петь в хоре, даже когда были проблемы со здоровьем, все равно приходил на репетиции. Нужно установить и подключить музыкальный инструмент, – Саша, подключить микрофоны, – Саша, проблемы с электропитанием, – снова Саша. Проведать больных или пожилых людей, – и здесь Саша организовывает команду и трудится. С 2013 года брат Александр стал членом редакции газеты «Небесна криница». 86 статей были написаны его рукой за этот период. О Саше можно сказать словами апостола Павла, записанными в послании к Филиппийцам 1–21: «Ибо для меня жизнь – Христос, и смерть – приобретение.» Для Сашиной семьи, его близких, друзей, для церкви, где он трудился, для редакции газеты его смерть – это невосполнимая утрата и большая скорбь. Но мы утешаемся тем, что наш брат соединился навеки со Христом, Которого он любил всем сердцем. Поэтому, вспоминая брата Александра, его жизнь и служение Господу, хочется стремиться достигать Христа и Его любви в нашей земной жизни.

Павлина Спивак

25 июня 2020 года неожиданно для всех остановилось сердце Александра Волтарниста. Замечательный брат во Христе, талантливый певец и музыкант, коллега по редакции газеты «Небесна криница», приятный со-

беседник и верный, надёжный друг. Только такими словами могу вспоминать настоящего друга и побратима, с которым трудились рука об руку много лет, всего двадцать шесть. Вместе изучали Слово Божье и общались на разные темы, вместе принимали крещение, писали статьи в газету, пели в хоре. Вместе проходили много жизненных трудностей, помогая друг другу выстоять в трудных обстоятельствах. Его сердце принадлежало тем, кто страдал! Он не мог пройти мимо, не спросив «как дела?». Всегда находил, как подбодрить и поддержать каждого, кто нуждался в помощи. Всем благовествовал Благою Весть про Иисуса Христа Спасителя и активно принимал участие в служении Церкви. Всегда проповедовал благодать и милость Господа к нам, потому что сам получил даром жизнь вечную. Он искал небесного и сегодня мирно почивает на небесах со Своим Господом, там, где нет страданий и болезней, тяжёлого труда и суеты земной. Светлая память в наших сердцах брату Александру! До встречи в вечных обителях!

Константин Скобелев

Когда уходит человек, с которым связывала многолетняя дружба, совместный многолетний труд в церкви, к этому трудно привыкнуть. Номер в телефоне, не удалённый контакт в вайбере, черновики статей для газеты – всё напоминает о нём.

Мы пришли к Господу с разницей в три-четыре месяца, одновременно в 1995 году принимали водное крещение, пели в хоре с первых дней его создания и Саша был моим первым помощником как регента и ответственным, добросовестным тружеником в этом служении. Когда возникла идея издавать евангелизационную газету, Саша сразу же включился в работу, начал писать статьи. Он всегда проповедовал Божью любовь и милость, призывал к покаянию. Верный друг, с которым можно было поделиться любой проблемой, попросить совета согласно Слова Божьего, попросить поддержать в молитве за нужду, он не был родным по крови, но что более ценно – был родным по духу, братом во Христе. Практически ни одно воскресное служение не проходило без его проповеди, он постоянно изучал Слово Божье, чтобы донести его до братьев и сестёр в церкви, до читателей газеты. Его последняя статья называлась «Наше гражданство на небі», словно предвзяя его переход в вечные обители, к нашему Господу Иисусу Христу, которого брат Александр так любил и которому служил 26 лет. Мы скорбим от земной потери – и радуемся о спасении души брата, потому что он сейчас с Господом на небесах. Вечная память тебе, дорогой друг!

Елена Ронжина

«Я ТЕБЯ ПОД СМОКОВНИЦЕЙ ВИДЕЛ»

«Я тебя под смоковницей видел» –
Сколько раз наш Господь повторяет!
Но всё кажется – разве Бог видит?
То моя лишь сердечная тайна.

То моё, то, что люди не знают.
Что не видят в смоковницы листьях...
Бог вселенную обзирает.
От Него ничего ведь не скрыто.

Что под кроной смоковницы прячешь –
Не сокрыто от взора Господня.
Оттого всегда неудачи,
Что к Нему не идёшь сегодня.

Ничего от Него не спрячешь
Ни в душе, ни в сердце тихонько.
Только к Богу – и не иначе,
Только милость ищи Господню.

Выходи из-под дерева тени!
Ты на свет выходи Господний.
И не жди, чтобы кто-то третий
Тебя вёл ко Христу сегодня.

Сам иди, пока Он есть близко,
Пока с каждым ещё Он рядом.
И не прячься в шумящих листьях.
Богу только плоды лишь надо.

Ты послушай, звучит сегодня:
«Я тебя под смоковницей видел»
Время есть ведь сказать: «Господь мой,
Ты прости мне мои обиды,

Что так прятались тихо в листьях,
Только горести прибавляя.
Их снаружи почти не видно.
Сердце только одолевают.

А Ты видишь и открываешь,
Что ничто от Тебя не скрыто.
Чтобы всё, что сокрыто тайной,
В этой жизни стало открытым.

Чтоб потом не провозглашалось
Перед всеми с высокой кровли.
Чтоб сейчас грехи открывались,
Омывались Христовой кровью.

Чтоб тебе не пришлось услышать:
«Я тебя под смоковницей видел»
Ты не прячься тихонько в листьях,
К Иисусу навстречу выйди.

Л. Штак

Що таке шанс? Шанс – це можливість змінити щось в своєму житті на краще. Скільки в нас таких можливостей протягом дня? – Багато. А протягом всього життя – то взагалі незліченна кількість. В якій сфері ми можемо стати кращими? – В будь-якій. І навіть, якщо здається, що це не так, то це лише здається – не більше цього.

Ми маємо більше можливостей, ніж про це думаємо. Хтось висловив мудру думку: «багато маленьких змінених речей становлять одну велику справу». Тобто, якщо кожного дня ми будемо змінюватися трішки на краще, то через рік побачимо великі зміни. Ми маємо можливість вибирати, що змінювати, та діяти, і можливість вибрати нічого не робити та сконцентруватися на тому, що ми «недостатньо»: здатні до навчання, компетентні, вмілі та ін. Правда в тому, що легше знайти виправдання своєму «недостатню» і залишатися в своїй зоні комфорту, навіть якщо вона не дуже комфортна, аніж використати можливості (шанси), аби змінити своє життя в кращу сторону.

Ті, хто шукають причини, щоб виправдати своє «недостатню», зазвичай дивляться на інших людей і говорять «от їм все просто вдається» або «добре, що їм вдалося». Проблема таких людей в тому, що вони дивляться на результат, якого хтось досягнув, але самі є лінивими. Вони не хочуть дивитися на працю людини, бо самі не докладають зусиль, аби чогось досягнути.

Інші бояться діяти, але страх – це не та причина, яка повинна зупинити. Коли мені страшно, я завжди кажу собі: «уяви, що може статися найгірше в тій конкретній ситуації». Справді, треба мати мудрість

НЕ ВТРАЧАЙ ШАНС

в тому, які рішення приймати і бути крім цього ще й відповідальним за наслідки. Тому, якщо нічого катастрофічного чи негативного не може статися з точки зору Бога, то я завжди вибираю діяти. Страх насправді зникає в процесі діяльності. Все незрозуміле стає зрозумілим, а приховане – явним через пізнання. А коли все ясно і зрозуміло, тоді є підґрунтя почуватися більш впевнено.

«Не спотикається той, хто не ходить» – каже народна мудрість. Якщо в людини присутня лінь і вона самовиправдовується, тоді вона точно не впаде, але і з місця теж не зрушить. З часом їй стане ще гірше, ніж є зараз.

«Нічогонеробство» можна порівняти з м'язами, які втрачають з часом можливість нормально функціонувати через те, що є банально нерозумними і зажатими. Інколи нам, простим людям, здається: «Ох, як добре було б лежати цілий день», але після такого лежання як важко встати потім! І скільки це потягне за собою проблем? Якщо людина після інсульту злягла, і після певного лікування лікар говорить про те, що вже час починати вставати і ходити, рухатися, докладати зусиль, старатися, але людина цього не робить – тоді вона залишається лежачою на все життя. В реальному житті так само «нічогонеробство» призводить до смерті. В Біблії сказано: «*Піди до мурашки, ледарю, й стань мудрим за неї!*» (Притчі 6:6). Тобто працюй, вдосконалюйся і не бійся вкладати в теперішнє і майбутнє.

Відкритість породжує відкритість. Закритість від світу породжує замкненість. Без бажання змінитися і дій

зміни самі не прийдуть. Відкритість – це готовність діяти незважаючи на будь-які «недостатню», по суті, це постійний процес пізнання чогось нового, вдосконалення вмінь і навичок, пізнання світу з різних кутів зору. Ми маємо завжди нові шанси вдосконалюватися, відкриватися.

Напевно, кожен з нас може згадати свої власні «втрачені шанси». Де б ми зараз були, коли б їх використали? Звичайно, я не пишу зараз про шанс взяти гроші в борг та, як наслідок, перебувати в боргах чи про «перспективні шанси», наслідки яких є негативними, але про діла добрі. В Біблії сказано, що Господь для нас приготував добрі діла, аби ми в них перебували, а перебуваючи прославляли Отця. «*Тому що ми – Його творіння, ми створені в Христі Ісусі для добрих діл, які Бог наперед приготував для нас, щоб ми в них перебували!*» (Еф. 2:10).

Чи втрачений шанс? Що втратили, того вже не повернути, але можемо багато чого не втратити в майбутньому. Спроба – це спосіб досягання успіху. Десята невдала спроба – це прояв терпіння і наполегливості. Часом, пробуючи і переживаючи невдачі, ми думаємо, ніби Бог не хоче, що це не Його воля – дати нам можливість творити те, що є добрим. Можливо, часом ми справді беремося за те, що не є нашою сферою діяльності, образно кажучи, йдемо працювати бухгалтером, не знаючи математики. В таких випадках Господь відкриває на це нам очі і буде вести нас далі, буде показувати інші шляхи вдосконалення, але якщо ми вкладаємо наші здібності і таланти в спра-

ву, яка є відповідною до них, тоді Господь навіть в невдачах нас не залишить, але, навпаки, з досвідом і часом примножить наші таланти. Наші шанси не втрачені, додадуться бонусом ще нові, якщо ми збережемо покійність перед Отцем.

Подолати страх – означає віддати його в Божі руки. «Господи, я не знаю, як це зробити правильно, якісно, як досягнути мети, прошу Тебе – дай мені мудрості, як діяти в даній ситуації». Господь прагне для нас добро, а ми як Його творіння маємо закладений потенціал реалізувати Його задум – ділитися добротою та любов'ю, яку Він вклав в наші серця, з ближніми.

Коли Господь приводить нас в нове місце, аби ми там могли реалізувати свої дари, таланти і вміння, то нам буває складно адаптуватися, опанувати і справитися з новими обов'язками. Ми тоді можемо відчувати різні емоції. Божа ціль – змінити наш характер, щоб він ставав досконалішим і подібнішим до Його. Певні речі ми зможемо усвідомити тільки тоді, коли пройдемо через них самостійно.

В будь-якому випадку, усе що робимо – усе перед очима Бога: «*Що тільки робите, робіть від душі, наче для Господа, а не для людей. Знайте, що від Господа одержите нагороду – спадщину, адже служите Господу Христові!*» (Кол. 3:23–24). Наші дії, думки, праця – вони не повинні бути скеровані на оцінку людей, але до Господа. Коли працюємо перед Ним, перед Його очима, тоді не будемо вже допускати думки: «як прийде начальство, то треба показати, як працюю», але будемо працювати так само,

якби начальників – людей над нами не було, бо ж маємо Самого Творця над собою. Коли не будемо лінуватися в повсякденному житті і не будемо боятися робити те, що є добрим – тоді в молитві, в розмові з Богом скажемо: «Дякую Батьку, що даш можливість і шанс щодня ставати краще, ніж вчора» і точно не будемо нарікати чи виправдовуватися.

Коли наше серце буде щоденно відкрите до Бога, тоді Він не забуде про нашу працю і наші справи. Якщо ми не ховаємося від Його очей, але йдемо до Нього, тоді отримаємо мир Господній, а разом з ним і мудрість від Отця – як поступати і діяти: «*Адже Бог не є несправедливий, щоби забути ваше діло і працю любові, яку ви виявили в Ім'я Його...*» (Євреям 6:10).

Наша праця – це служіння. Праця для Господа не є марною. Вона на користь спрямована. Її плоди є добрими, а все, що є добрим, те прославляє Господа. «*Тому, мої любі брати, будьте стійкі, непохитні, завжди відзначайтеся в Господньому ділі, знаючи, що ваша праця в Господі не даремна!*» (1 Кор. 15:58). Бог дасть нагороду і благословить того, хто схилив своє серце до Нього. Пам'ятаєте притчу про таланти? Пан благословив кожного, хто приклав зусиль і послужив Йому з вірністю, тільки лукавий і лінний слуга отримав свою, іншу нагороду...

Ми маємо можливість вдосконалюватися в будь-якій сфері життя. Праця над собою чи праця на роботі дає можливість для особистісного зросту. А зростаємо ми лише тоді, коли докладаємо зусиль, цінимо та використовуємо всі шанси, які Бог по Своїй доброті і милості дає нам.

Оксана Нестеренко

СДЕЛАЙ, КАК ТЫ ХОЧЕШЬ...

У меня на Украине живут три дочери. Одна из них, Ольга, тяжело заболела. Я не знал об этом, потому что они скрывали некоторое время от меня этот факт. Но когда скрывать дальше было уже невозможно, зять позвонил мне и рассказал обо всем. Когда я узнал это, конечно, как отец восскорбел в своем сердце. Мысль: «Почему это случилось?!» - не давала мне покоя. Слава Богу, что в это время я был не один. Братья из Церкви вызвались мне помочь в моем горе. Они предложили поехать туда вместе со мной.

Была зима, январь 2011. В тот же самый день, когда мне пришло это известие, вечером мы выехали на машине. Дорога предстояла тяжелая и долгая. Мы по очереди вели машину. Ехали без остановок. В сердце своем я сказал Господу: «Да будет воля Твоя!»

Когда приехали, первым делом отправился в больницу. Я вошел в палату и ужаснулся - не ожидал такого увидеть! Я помнил дочь цветущей женщиной (весом около 90 кг). А мне предстала такая картина: на больничной кровати лежит худенький, изможденный болезнью человек (40 кг весу). И это моя дочь! Диагноз – онкология. Ее печень была полностью поражена, был сахарный диабет, почки и надпочечники тоже почти не работали. Ольга могла говорить, но уже две недели температура тела была 40 градусов. Она периодически впадала в беспамятство. В палате так и сказали: «Уже все...» И действительно, по всему было видно, что осталось жить ей немного.

«Хоть бы успела покаяться перед Богом в своих грехах...» - первое, что пришло мне в голову. Я предложил ей исповедаться и попросить у Бога прощения за грехи. Она согласилась. Несмотря на то, что в палате было еще 6 человек, Ольга стала исповедоваться

открыто при всех. Она сокрушалась и говорила: «Папуля, я знаю, сколько ты молился за меня, а я согрешала, не слушалась. Я раскаиваюсь в этом!»

Когда она закончила исповедоваться, я сказал ей: «Доченька, тебя Иисус прощает! Я хотел бы, чтобы тебя забрал Господь к Себе...» Все женщины в палате вдруг зашевелились и стали перешептываться. А она как-то странно глянула на меня и заплакала. Я понял, что что-то сказал не то.

Оказывается, поехав с первого дня, как я выехал, она только и говорила: «Вот приедет папа, он священнослужитель, помолится, и Бог исцелит меня!» А папа приехал провозжать в Царствие Небесное...

Когда я узнал об этом, у меня началась внутренняя борьба. Раньше я видел исцеления и слышал свидетельства о том, что Бог кому-то являл милость и совершал чудеса. Но в то же время я видел и другие случаи, когда Бог, несмотря на молитвы Церкви, забирал людей. Какого-то особого дерзновения на молитву за исцеление у меня не было. Но все же я спросил у женщин в палате:

- Можно я помолюсь за свою дочь?

- Конечно, молитесь, - ответили женщины.

Я обнял дочь, прижал к себе и сказал: «Господь, сделай, как Ты хочешь!»

Я почувствовал, как Дух Святой коснулся меня и через руки пошло что-то, подобное теплу. Я понял, что произошло очень важное.

Дочь заулыбалась. Через пять минут она встала и сказала:

- Папа, пойдём...

Женщины закричали в один голос:

- Оля, куда ты?

Она улыбнулась и весело произнесла:

- Все!

Потом встала и пошла.

Муж Ольги в то время сидел в коридоре и ожидал окончания нашего разговора. Когда он увидел, что Ольга сама идет к нему, удивился:

- Что такое?

- Иисус меня помиловал! – ответила Ольга.

В тот же день она стала кушать.

После того, как лечащий врач узнал обо всем, провел некоторые обследования, и они показали, что онкологии нет, он посоветовал нам подать в суд на лабораторию, в которой делали анализы. Он сказал, что в лаборатории ошиблись.

Ольга возразила:

- Мы не будем делать этого, потому что я действительно была больна, но приехал мой верующий отец, помолился за меня, и Бог меня исцелил!

После мы беседовали с главврачом, свидетельствовали ему о Боге.

Мне пришлось остаться там на некоторое время, потому что женщины начали просить, чтобы я и за них помолился тоже. Но я сказал, что прежде нужно исповедаться. В общем, еще неделю мне пришлось там быть.

Через два дня после случившегося Ольгу выписали. Через месяц она прошла обследование, которое показало, что она здорова. Все мы убедились в том, что Бог исцелил ее. Сейчас она весит 65 кг. Работает, учится. До сих пор радостная. Все мы очень благодарны Богу за Его милость!

Виктор Техриб,
Оренбургская область

Якщо ми хочемо пізнати Бога, який Він насправді, то Його можна описати трьома словами – Бог є любов! Але також Бог є грізний та справедливий Суддя, перед яким не зможе встояти жодна людина на суді, бо суд Його чесний і праведний, так що кожен отримає по ділах своїх. Сьогодні цей світ ще тримається на Божій любові та на Його величезному довготерпінні, яких вистачає на мільярди людей протягом вже тисяч років. Та одного дня все скінчиться і довготерпіння зміниться на справедливий гнів та Божий вирок людству. *«Тоді я побачив великий білий престол і Того, Хто сидить на ньому. Земля і небо втекли і зникли від Його присутності. І побачив я мертвих — великих і малих, які стояли перед престолом. Там були розгорнуті книги. Й інша книга була розгорнута — Книга Життя; мертвих судили за вчинками їхніми, які були записані в тих книгах»* (Об'яв.20:11-12). Отже, ніхто не уникне покарання, тому що всі вчинки, думки та слова кожного з нас записані в окремій книзі! Можна лише уявити той величезний обсяг книжкової інформації, записаної в бібліотеці у Всевишнього, і кожна з них чекає свого часу. На суді Божому буде одна черга для всіх, незважаючи на походження: для малих та великих, бідних та багатих, сильних та слабких. Всі будуть в рівних умовах відповідати перед Творцем за те, як розпорядилися цінним даром життя, яке дав людям Бог.

Є тільки один порятунок, щоб не

опинитися на суді та не отримати покарання за свої вчинки: *«І якщо чиясь ім'я не було записане в Книзі Життя, того було кинуто в вогняне озеро»*(Об'яв.20:15). Це Книга Життя, яка є єдиним порятунком від вічної смерті (вічна смерть – це стан, в якому людина помирає, але не може померти цілу вічність). *«Ісус відповів їм: «Я бачив, як сатана падав з небес, мов блискавка! Але послухайте! Я дав вам владу, щоб ви могли наступати на змії та скорпіонів. Я дав вам владу над усією силою ворога нашого. Та не треба радіти з того, що вам підкоряються духи. Радійте з того, що імена ваші написані на небесах»*(Лук.10:20). Кожен, хто опиниться на Божому суді, забажає бути вписаним в цю книгу за любі кошти, але вже буде запізно. Повірте, тоді буде байдуже, скільки ти грошей маєш чи яке в тебе дороге цінне майно, який сан займаєш серед людей, якою владою

володієш. Все це миттю опиниться марним і не буде коштувати ні гроша в вічності. *«Бо яка користь людині, якщо вона придбає цілісний світ, а душі своїй нашкодить? Або якого викупу дасть людина за душу свою»*(Марк.8:36-37). Уявіть собі на мить того щасливчика, який виграв лотерею, зірвав джекпот, один з мільйона людей. Щось подібне буде відбуватися в день суда. Кожен, хто знайде своє ім'я в Книзі Життя буде стрибати від радощів, бо він є переможець, який отримуватиме насолоду від перебування з Творцем.

Як потрапити до списку тих вибраних, чиї імена записані в Книзі Життя? Умова проста, але водночас і складна! Проста - бо достатньо покаятись перед Богом, тобто визнати себе грішником і повірити в Ісуса Христа, прийняти Його план порятунку для своєї душі. Складність полягає в тому, що потрібно зрештою себе, тобто відмовитися від ми-

нулого гріховного життя та підкоритися Богу, який хоче освячувати нас кожного дня. Це нелегкий вибір та постійна боротьба, яка сповна винагороджується через близькі стосунки з Богом як на цій землі, так і в вічності. Господь приймає та вписує до Книги Життя лише тих, хто віддає своє життя в Його руки! Це можна зробити зараз, коли ви читаете цю статтю, помолитися до Господа щирою молитвою з відкритим серцем. Далі попросіть Бога допомогти вам знайти Церкву, дім молитви, де люди моляться та шукають Бога, вчаться любити та жити по новому, так, як бажає Господь. На останній сторінці цієї газети ви можете знайти для себе приклад молитви каяття та адресу розташування дому молитви в Вінниці, де будуть раді допомогти кожному! Господь милосердний ще чекає, доки не пізно!

Костянтин Скобелев

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я - Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я - Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я - ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я - ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помолитесь за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельська церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідectво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія КВ № 20494-10294ПР

Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев

Наш новий рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень – для благодійних внесків – № рахунку: 4731 2191 0403 7134 МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування на карту 5167987208606315 Ісоян Карен Григорі

Віддруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м.Вінниця, вул.Чехова 12а, тел: (0432)55-63-97. Зам.2020707 Наклад: 2000 примірників.

ТЕ, ЩО ПОВИНЕН ЗНАТИ КОЖНИЙ ХРИСТІЯНИН

ОТЧЕ НАШ Молитва Господня

*Отче наш, що еси на небесах!
Нехай святиться Ім'я Твоє,
нехай прийде Царство Твоє,
нехай буде воля Твоя,
як на небі, так і на землі.
Хліба нашого насущного
дай нам сьогодні.
І прости нам провини наші,
як і ми прощаємо
винуватцям нашим.
І не введи нас у спокусу,
але визволи нас від лукавого.
Бо Твоє є царство, і сила,
і слава навіки. Амінь!*